Tämä asiakirja on ainoastaan dokumentointitarkoituksiin.Toimielimet eivät vastaa sen sisällöstä.

►**B**

NEUVOSTON DIREKTIIVI,

annettu 28 päivänä maaliskuuta 1983,

yhteisön alueella tiettyjen kulkuneuvojen väliaikaisessa maahantuonnissa sovellettavista verovapautuksista

(83/182/ETY)

(EYVL L 105, 23.4.1983, s. 59)

Muutettu:

		virallinen lehti		
		N:o	sivu	päivämäärä
►**M1**	Neuvoston direktiivi 2006/98/EY, annettu 20 päivänä marraskuuta 2006	L 363	129	20.12.2006

Muutettu:

►**A1**	Espanjan ja Portugalin liittymisasiakirja	L 302	23	15.11.1985
►**A2**	Itävallan, Suomen ja Ruotsin liittymisasiakirja	C 241	21	29.8.1994
	(mukautettu neuvoston päätöksellä 95/1/EY, Euratom, EHTY)	L 1	1	1.1.1995
►**A3**	Asiakirja Tšekin tasavallan, Viron tasavallan, Kyproksen tasavallan, Latvian tasavallan, Liettuan tasavallan, Unkarin tasavallan, Maltan tasavallan, Puolan tasavallan, Slovenian tasavallan ja Slovakian tasavallan liittymisehdoista ja niiden sopimusten mukautuksista, joihin Euroopan unioni perustuu	L 236	33	23.9.2003

▼B

NEUVOSTON DIREKTIIVI,

annettu 28 päivänä maaliskuuta 1983,

yhteisön alueella tiettyjen kulkuneuvojen väliaikaisessa maahantuonnissa sovellettavista verovapautuksista

(83/182/ETY)

EUROOPAN YHTEISÖJEN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan talousyhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 99 artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen ([1]),

ottaa huomioon edustajakokouksen lausunnon ([2]),

ottaa huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ([3]),

sekä katsoo, että

yhteisön asukkaiden vapaata liikkuvuutta yhteisön alueella haittaavat tiettyjen yksityis- tai ammattikäyttöön tarkoitettujen kulkuneuvojen väliaikaisessa maahantuonnissa sovellettavat verojärjestelmät,

näiden verojärjestelmien aiheuttamien esteiden poistaminen on välttämätöntä erityisesti ominaisuuksiltaan kotimarkkinoita vastaavien taloudellisten markkinoiden toteuttamiseksi,

tietyissä tapauksissa olisi voitava varmasti todeta henkilön jäsenvaltion asukkaan asema, ja

on ilmeisesti tarkoituksenmukaista rajoittaa tämän direktiivin soveltamisala ensimmäisessä vaiheessa tiettyjen kulkuneuvojen osalta kulkuneuvoihin, jotka on hankittu tai tuotu maahan jäsenvaltion kotimarkkinoiden yleisin verotusedellytyksin,

ON ANTANUT TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Soveltamisala

1. Jäsenvaltioiden on jäljempänä vahvistetuin edellytyksin myönnettävä moottoriajoneuvojen — näiden perävaunut mukaan lukien, asuntovaunujen, huviveneiden, yksityislentokoneiden, polkupyörien ja ratsuhevosten väliaikaisessa maahantuonnissa jäsenvaltiosta vapautus:

— liikevaihtoveroista, valmisteveroista ja muista kulutukseen kohdistuvista veroista;

— liitteessä mainituista veroista.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettua vapautusta on sovellettava myös kulkuneuvojen yhteydessä maahantuotaviin tavanomaisiin varaosiin, lisälaitteisiin ja varusteisiin.

3. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun vapautuksen ulkopuolelle on jätettävä hyötyajoneuvot.

4. a) Tämän direktiivin soveltamisalaan ei kuulu sellaisten yksityiskäyttöön tarkoitettujen yksityisajoneuvojen, asuntovaunujen,

([1]) EYVL N:o C 267, 21.11.1975, s. 8
([2]) EYVL N:o C 53, 8.3.1976, s. 37
([3]) EYVL N:o C 131, 12.6.1976, s. 50

▼B

huviveneiden, yksityislentokoneiden ja polkupyörien väliaikainen maahantuonti, joita ei ole hankittu tai tuotu jäsenvaltion kotimarkkinoiden yleisin verotusedellytyksin ja/tai joille viennissä myönnetään liikevaihtoveroihin, valmisteveroihin tai muihin kulutukseen kohdistuviin veroihin liittyvä vapautus tai palautus.

Tätä direktiiviä sovellettaessa kulkuneuvojen on katsottava täyttävän jäsenvaltion kotimarkkinoiden yleiset verotusedellytykset, jos ne on hankittu direktiivin 77/388/ETY ([1]) 15 artiklan 10 alakohdassa tarkoitetuin edellytyksin; jäsenvaltiot voivat kuitenkin katsoa, etteivät kulkuneuvot, jotka on hankittu mainitun 10 alakohdan kolmannessa luetelmakohdassa tarkoitetuin edellytyksin, täytä näitä edellytyksiä.

b) Neuvosto antaa yksimielisesti komission ehdotuksesta 31 päivään joulukuuta 1985 mennessä yhteisön määräykset a alakohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja kulkuneuvoja koskevan vapautuksen myöntämisestä, ottaen huomioon tarpeen toisaalta välttää kaksinkertaista verotusta ja toisaalta varmistaa yksityiskäyttöön tarkoitettujen kulkuneuvojen tavanomainen ja täydellinen verotus.

2 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

a) ”hyötyajoneuvolla” maantieajoneuvoa, joka rakenteeltaan ja varusteiltaan soveltuu ja on tarkoitettu vastikkeellisesti tai vastikkeettomasti kuljettamaan

— enempää kuin yhdeksää henkilöä, kuljettaja mukaan lukien,

— tavaroita,

sekä muuhun erityiskäyttöön kuin varsinaiseen kuljetukseen tarkoitettua maantieajoneuvoa;

b) ”yksityisajoneuvolla” muuta kuin a alakohdassa tarkoitettua maantieajoneuvoa, sen mahdollinen perävaunu mukaan lukien;

c) kulkuneuvon ”ammattimaisella käytöllä” kulkuneuvon käyttöä välittömästi vastikkeellisen tai voittoa tavoittelevan toiminnan harjoittamiseen;

d) ”yksityiskäytöllä” muuta käyttöä kuin ammattikäyttöä.

3 artikla

Tiettyjen yksityiskäyttöön tarkoitettujen kulkuneuvojen väliaikainen maahantuonti

Yksityisajoneuvot, asuntovaunut, huviveneet, yksityislentokoneet ja polkupyörät on väliaikaisesti maahantuotaessa vapautettava 1 artiklassa tarkoitetuista veroista enintään kuuden kuukauden keskeytymättömäksi tai keskeytyväksi määräajaksi kahdentoista kuukauden ajalta seuraavin edellytyksin:

a) nämä tavarat maahantuovan luonnollisen henkilön on

aa) asuttava pysyvästi muussa jäsenvaltiossa kuin väliaikaisen maahantuonnin kohteena olevassa jäsenvaltiossa;

bb) käytettävä näitä kulkuneuvoja yksityiskäyttöön;

([1]) EYVL N:o L 145, 13.6.1977, s. 1

▼B

b) kulkuneuvoja ei saa luovuttaa eikä antaa vuokralle väliaikaisen maahantuonnin kohteena olevassa jäsenvaltiossa, eikä niitä saa lainata tämän jäsenvaltion asukkaalle. Vuokrausyrityksen, jonka kotipaikka on yhteisössä, yksityisajoneuvot voidaan kuitenkin jälleenvuokrata jälleenvientiä varten muualla asuvalle henkilölle, jos nämä ajoneuvot sijaitsevat kyseisessä maassa siellä päättyneen vuokrasopimuksen johdosta. Vuokrausyrityksen työntekijä voi myös palauttaa ajoneuvot alkuperäisen vuokralleantopaikan sijaintijäsenvaltioon, vaikka tämä työntekijä olisikin väliaikaisen maahantuonnin kohteena olevan jäsenvaltion asukas.

4 artikla

Ammattikäytössä olevien yksityisajoneuvojen väliaikainen maahantuonti

1. Ammattikäytössä olevan yksityisajoneuvon väliaikaisessa maahantuonnissa on myönnettävä vapautus 1 artiklassa tarkoitetuista veroista seuraavin edellytyksin:

a) yksityisajoneuvon maahantuova luonnollinen henkilö

aa) asuu pysyvästi muussa jäsenvaltiossa kuin väliaikaisen maahantuonnin kohteena olevassa jäsenvaltiossa;

bb) ei saa käyttää tätä ajoneuvoa suorittaakseen väliaikaisen maahantuonnin kohteena olevan jäsenvaltion alueella henkilökuljetuksia rahallista vastiketta tai muuta aineellista etua vastaan taikka teollista tai kaupallista tavarankuljetusta vastiketta vastaan tai vastikkeetta;

b) yksityisajoneuvoa ei saa luovuttaa, antaa vuokralle tai lainata väliaikaisen maahantuonnin kohteena olevassa jäsenvaltiossa;

c) yksityisajoneuvon on oltava hankittu tai maahantuotu sen jäsenvaltion kotimarkkinoiden yleisin verotusedellytyksin, jossa käyttäjä asuu pysyvästi, eikä sille saa viennissä myöntää liikevaihtoveroihin, valmisteveroihin tai muihin kulutukseen kohdistuviin veroihin liittyvää vapautusta tai palautusta.

Tämän edellytyksen oletetaan täyttyneen, jos ajoneuvo on varustettu rekisteröintijäsenvaltionsa tavanomaisella rekisterikilvellä, lukuun ottamatta väliaikaista rekisterikilpeä.

Jos yksityisajoneuvo kuitenkin on rekisteröity jäsenvaltiossa, jossa tavanomaisten rekisterikilpien antaminen ei liity kotimarkkinoiden yleisiin verotusedellytyksiin, käyttäjän on asianmukaisesti todistettava, että kulutukseen kohdistuvat verot on maksettu.

2. Edellä 1 artiklassa säädetty vapautus myönnetään keskeytymättömänä tai keskeytyvänä:

— seitsemäksi kuukaudeksi kahdentoista kuukauden ajalta direktiivin 64/244/ETY ([1]) 3 artiklassa tarkoitettujen kaupanvälittäjien suorittaman yksityisajoneuvon maahantuonnin yhteydessä;

— kuudeksi kuukaudeksi kahdentoista kuukauden ajalta muissa tapauksissa.

5 artikla

Yksityisajoneuvojen väliaikaisen maahantuonnin erityistapauksia

1. Yksityisajoneuvojen väliaikaisessa maahantuonnissa on myönnettävä vapautus 1 artiklassa tarkoitetuista veroista seuraavissa tapauksissa:

([1]) EYVL N:o 56, 4.4.1964, s. 869/64

▼B

a) käyttäjä käyttää pysyvän asuinpaikkansa sijaintijäsenvaltiossa rekisteröityä yksityisajoneuvoa säännöllisesti toisen jäsenvaltion alueella kuljettavalla matkalla asuinpaikasta yrityksen työpaikkaan sekä vastaavalla paluumatkalla. Tähän vapautukseen ei sovelleta aikarajoituksia;

b) opiskelija käyttää pysyvän asuinpaikkansa sijaintijäsenvaltiossa rekisteröityä yksityisajoneuvoa siinä jäsenvaltiossa, jossa oleskelee yksinomaan opintojaan harjoittaakseen.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettujen vapautusten myöntämisen ainoana edellytyksenä ovat 4 artiklan 1 kohdan a, b ja c kohdassa mainitut edellytykset.

6 artikla

Ratsastusmatkailuun liittyvässä hevosten väliaikaisessa maahantuonnissa myönnettävä vapautus

Ratsuhevosten väliaikaisessa maahantuonnissa jäsenvaltioiden on myönnettävä vapautus 1 artiklassa tarkoitetuista veroista kolmeksi kuukaudeksi seuraavin edellytyksin:

a) ratsuhevoset on tuotava väliaikaisen maahantuonnin kohteena olevan jäsenvaltion alueelle niiden ratsastajien ratsastusretkien toteuttamiseksi ja/tai näiden yhteydessä. Jäsenvaltiot voivat jättää vapautuksen ulkopuolelle asukkaidensa suorittaman kulkuneuvoissa kuljetettavien hevosten maahantuonnin;

b) vapautusta on pyydettävä viimeistään väliaikaisen maahantuonnin kohteena olevan jäsenvaltion alueelle saavuttaessa. Jos vapautusta pyydetään ennen väliaikaista maahantuontia, ratsastaja voidaan vapauttaa saapumasta tuontijäsenvaltion alueelle raja-aseman kautta;

c) ratsuhevosia ei saa antaa vuokralle, lainata tai luovuttaa kolmannelle väliaikaisen maahantuonnin kohteena olevassa jäsenvaltiossa eikä käyttää muihin tarkoituksiin kuin ratsastusretkeen.

7 artikla

Asuinpaikan määrittämistä koskevat yleiset määräykset

1. Tätä direktiiviä sovellettaessa ”pysyvällä asuinpaikalla” tarkoitetaan paikkaa, jossa henkilö asuu pysyvästi eli vähintään 185 päivää kalenterivuodessa henkilökohtaisten ja ammatillisten siteidensä vuoksi, tai jos on kyse henkilöstä, jolla ei ole ammatillisia siteitä, henkilön ja tämän asuinpaikan välisten tiiviiden henkilökohtaisten siteiden vuoksi.

Jos henkilön ammatilliset siteet ovat muualla kuin tämän henkilökohtaiset siteet ja tämä sen vuoksi joutuu oleskelemaan vuorotellen kahdessa tai useammassa jäsenvaltiossa sijaitsevissa paikoissa, henkilön pysyvänä asuinpaikkana on pidettävä sitä, jossa tämän henkilökohtaiset siteet ovat, jos tämä palaa sinne säännöllisesti. Viimeksimainitun edellytyksen täyttymistä ei vaadita, jos henkilö oleskelee jäsenvaltiossa määräaikaisen tehtävän suorittamiseksi. Opiskelu yliopistossa tai koulussa ei ole pysyvän asuinpaikan muutosta.

2. Luonnollisten henkilöiden on todistettava pysyvä asuinpaikkansa asianmukaisella tavalla, esimerkiksi henkilötodistuksellaan tai muulla voimassa olevalla asiakirjalla.

3. Epäillessään 2 kohdan mukaisen pysyvää asuinpaikkaa koskevan ilmoituksen oikeellisuutta tai suorittaakseen tiettyjä erityistarkastuksia tuontijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat vaatia tarvittavia tietoja tai lisätodisteita.

▼B

8 artikla

Lisämääräyksiä asuinpaikan määrittämiseksi ammattikäytössä olevan yksityisajoneuvon osalta

Poikkeustapauksissa, joissa esiintyy vakavia epäilyjä 7 artiklan 3 kohdassa tarkoitetuista tuontijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle annetuista lisätiedoista huolimatta, ammattikäytössä olevan yksityisajoneuvon väliaikaisen maahantuonnin edellytykseksi voidaan asettaa takuun maksaminen.

Jos ajoneuvon käyttäjä todistaa pysyvän asuinpaikkansa sijaitsevan toisessa jäsenvaltiossa, väliaikaisen maahantuonnin kohteena olevan jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on palautettava takuu kahden kuukauden kuluessa asian todistamisesta.

9 artikla

Erityisjärjestelmät

1. Jäsenvaltiot voivat pitää voimassa ja/tai säätää sovellettaviksi järjestelmiä, jotka ovat tässä direktiivissä tarkoitettuja vapaampia. Ne voivat erityisesti tuojan pyynnöstä sallia väliaikaisen maahantuonnin 3 artiklassa tai 4 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja pidemmiksi määräajoiksi. Viimeksi mainitussa tapauksessa jäsenvaltiot voivat kantaa liitteessä mainittuja veroja tässä direktiivissä tarkoitetut määräajat ylittäviltä ajanjaksoilta. Jäsenvaltiot voivat myös sallia 3 artiklan b alakohdan toisessa virkkeessä tarkoitettujen yksityisajoneuvojen jälleenvuokrauksen tuontijäsenvaltion asukkaalle jälleenvientiä varten.

2. Jäsenvaltiot eivät tämän direktiivin perusteella missään tapauksessa voi soveltaa yhteisön alueella vähemmän edullisia verovapautuksia kuin ne, jotka ne myöntäisivät kolmannesta maasta tuotaville kulkuneuvoille.

3. Tanskan kuningaskunta saa pitää voimassa maassa voimassa olevat pysyvää asuinpaikkaa koskevat määräykset, joiden mukaan jokaista henkilöä, mukaan lukien opiskelija 5 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetussa tapauksessa, pidetään pysyvästi Tanskassa asuvana, jos tämä asuu maassa vuoden tai 365 päivää 24 kuukauden aikana.

Kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi kuitenkin:

— kyseisen henkilön pysyvänä asuinpaikkana pidetään paikkaa, jossa tämän puoliso ja lapset asuvat, jos näiden määräysten soveltaminen johtaa siihen, että henkilöllä katsotaan olevan kaksi asuinpaikkaa;

— vastaavissa tapauksissa Tanskan kuningaskunnan on määrättävä yhdessä toisen jäsenvaltion kanssa, jota asia koskee, kumpi näistä kahdesta asuinpaikasta on otettava huomioon verotuksessa.

Kolmen vuoden kuluessa neuvosto tarkastelee komission kertomuksen perusteella uudelleen tässä kohdassa tarkoitettua poikkeusta ja päättää tarvittaessa komission ehdotuksesta perustamissopimuksen 99 artiklan perusteella niiden lakkauttamiseksi tarvittavista toimenpiteistä.

4. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle 1 kohdassa tarkoitetuista jarjestelmistä täyttäessään 10 artiklassa säädetyt velvollisuudet. Komissio ilmoittaa näistä järjestelmistä muille jäsenvaltioille.

10 artikla

Loppusäännökset

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 1 päivänä tammikuuta 1984. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

▼B

2. Jos tämän direktiivin käytännön soveltamisesta aiheutuu vaikeuksia, asianomaisten jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on keskinäisellä sopimuksella tehtävä tarvittavat päätökset, ottaen huomioon erityisesti keskinäistä avunantoa koskevat yleissopimukset ja yhteisön direktiivit.

3. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

4. Komissio antaa joka toinen vuosi jäsenvaltioita kuultuaan neuvostolle ja edustajakokoukselle kertomuksen tämän direktiivin soveltamisesta jäsenvaltioissa, erityisesti ”pysyvän asuinpaikan” käsitteen osalta, sekä tekee ehdotukset yhteisön säännöksiksi, jotka ovat tarpeen yhdenmukaisen järjestelmän käyttöön ottamiseksi kaikissa jäsenvaltioissa.

11 artikla

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

▼A2

LIITE

Luettelo 1 artiklan 1 kohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitetuista veroista

BELGIUM

— Taxe de circulation sur les véhicules automobiles (Arrêté royal du 23 novembre 1965 portant codificationdes dispositions légales relatives aux taxes assimilées aux impôts sur les revenus — Moniteur belge du 18 janvier 1966)

— Verkeersbelasting op de autovoertuigen (Koninklijk Besluit van 23 november 1965 houdende codificatievan de wettelijke bepalingen betreffende de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen — Belgisch Staatsblad van 18 januari 1966)

TANSKA

— Vægtafgift af motorkøretøjer (Lovbekendtgørelse nr. 163 af 31. marts 1993)

SAKSA

— Kraftfahrzeugsteuer (Kraftfahrzeugsteuergesetz — 1979)

— Kraftfahrzeugsteuer (Durchführungsverordnung — 1979)

KREIKKA

— Τέλη κυκλοφορίας (Ν 2367/53 όπως ισχύει σήμερα)

ESPANJA

— Tributos Locales sobre circulación de vehículos automóviles (establecido en base a la Ley 41/1979,de 19 de noviembre, de Bases de Régimen Local y al Real Decreto 3250/1976, de 30 de diciembre)

RANSKA

— Taxe différentielle sur les véhicules à moteur (Loi nº 77-1467 du 30 décembre 1977)

— Taxe sur les véhicules d'une puissance fiscale supérieure à 16 CV immatriculés dans la catégoriedes voitures particulières (Loi de finances 1979 — Article 1007 du code général des impôts)

IRLANTI

— Motor vehicle excise duties (Finance (Excise duties) (Vehicles) Act 1952 as amended, and Section 94, Finance Act 1973 as amended)

ITALIA

— Tassa sulla circolazione degli autoveicoli (TU delle leggi sulle tasse automobilistiche approvato con DPR N. 39 del 5 febbraio 1993 e successive modificazioni)

LUXEMBURG

— Taxe sur les véhicules automoteurs (Loi allemande du 23 mars 1935 (Kraftfahrzeugsteuergesetz) maintenue en vigueur par l'arrêté grand-ducal du 26 octobre 1944, modifiée par la loi du 4 août 1975 et les règlements grand-ducaux du 15 septembre 1975 et du 31 octobre 1975 et du 31 octobre 1975)

ALANKOMAAT

— Motorrijtuigenbelasting (wet op de motorrijtuigenbelasting 21 juli 1966, Stb 332 — wet van 18 december 1969/Stb 548)

ITÄVALTA

— Kraftfahrzeugsteuer (BGBl. Nr. 449/1992)

PORTUGALI

— Imposto sobre veículos (Decreto-Lei nº 143/78, de 12 de Junho)

— Imposto de compensação (Decreto-Lei nº 354-A/82, de 9 de Setembro)

SUOMI

— Moottoriajoneuvoveromotorfordonsskatt(Laki moottoriajoneuvoverostaLag om skatt på motorfordon 722/66)

▼A2

RUOTSI

— Fordonsskatt (Fordonsskattelagen 1988:327)

YHDISTYNYT KUNINGASKUNTA

— Vehicle excise duty (Vehicles (Excise) Act 1971)

▼A3

TŠEKIN TASAVALTA

— Silniční daň

KYPROS

— Ο περί Τελωνειακών Δασμών και Φόρων Καταναλώσεως Νόμος

— Ο περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμος του 1972, όπως τροποποιήθηκε

— Οι περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Κανονισμοί του 1984, όπως τροποποιήθηκαν

LATVIA

— akcīzes nodoklis (likums ”Par akcīzes nodokli”, pieņemts 1999. gada 25. novembrī)

— transportlīdzekļu ikgadējā nodeva (likums ”Par transportlīdzekļu ikgadējo nodevu”, pieņemts 2001.gada 22. novembrī)

LIETTUA

— Prekių apyvartos mokestis (Žin., 2002, Nr. 56-2229)

MALTA

— Dazju tas-Sisa fuq Vetturi bil-Mutur (Att dwar Taxxa tar-Reġistrazzjoni tal-Vetturi bil-Mutur, Kap. 368)

SLOVENIA

— Davki od prometa motornih vozil (Zakon o davkih na motorna vozila, Ur.l. RS, št. 52/99)

SLOVAKIA

— Zákon o cestnej dani

▼M1

BULGARIA

— данък върху превозните средства

ROMANIA

— taxa asupra mijloacelor de transport (Codul Fiscal — art. 261- 265)

— accize pentru autoturisme şi autoturisme de teren inclusive rulate (Codul Fiscal — art. 208, alin. 5 şi art. 210, alin. 1(b))